

van belang is. Nieuwe puzzelstukken werden uitgevonden als de oude niet meer voldeden. In alles zat de potentie iets anders te worden. Alles bewoog omdat Ricardo bewoog.

En nu zijn we in P/////AKT bij zijn solotentoonstelling *Pilot*. Kom binnen. Ricardo heeft de ruimte tot zijn werk gemaakt. Hoewel afzonderlijke werken me raken en aanleiding geven tot meer woorden besluit ik ze niet te benoemen omdat het geheel me nog meer vertelt. Wanden zijn verplaatst om restruimte te tonen, zaagsneden in de muur leiden je blik naar ingrepen elders. Een podium als display bindt de ruimte. Het totaal van de installatie oogt open en licht maar nader kijken toont een dicht netwerk van verwijzingen, nabeelden, stapelingen, herschikking en rijm dat het werk van Rick zo kenmerkt. Het is af en onaf tegelijkertijd, precies zoals het lijkt te moeten zijn. De resultaten van activiteit in een recent verleden gidsen je door de verschillende lagen in vorm en betekenis. En of het allemaal al niet dubbel genoeg is, toont het geheel een nadrukkelijke concentratie waarbij alles wat terloops lijkt zichzelf meteen ontkent. Een pilot wellicht, maar als hier geen vervolgsérie van gaat komen weet ik het ook niet meer.

Tot slot nog even terug naar zijn beeldverzameling op Instagram. Een filmpje toont een groezelig bestofte cementwagen. De cementmolen achterop draait traag maar vastberaden en langzaam lezen we de woorden die er op geprint staan: 'KEEP MOVING'. Een ontroerende observatie van de kunstenaar en veelbetekenend in het licht van Ricardos werk. Voor mij misschien wel het dichtst bij een mogelijke *Oomph*. Het is lomp en klein en bijzonder en gevoelig en groot en alle daags. Het is niet mooi en niet iets wat als belangrijk te boek staat. Maar tegelijkertijd is het geladen en een kruispunt van vele wegen. Het zegt: blijf bewegen Ricardo en blijf bewegen werk van Rick, laat je niet inkapselen door andermans wanorde. Tegelijkertijd zegt het dat ook tegen ons als kijkers, als mede-kunstenaars, als mensen, als dingen, als stippen. Blijf bewegen en kijken en bewegen en kijken en bewegen en kijken en bewegen en kijken en bewegen. Dan zal er altijd iets gebeuren waar je weer wat mee kan.

Dear Pedro
Beste Pedro
Bas Hendrikx

In response to the work of Pedro Barateiro

Goodmorning Pedro,

They say the personal is political.

That reminded me of your performance, *My body, this paper, this fire*, that I saw a few months ago, in which you spoke about the political and cultural situation during your youth. But you also discussed your fascinations; as for instance for corporeality, representation and immateriality. We share an interest in the immaterial, although I know that you're thinking particularly of voices. I think of systems that by all appearances we take for granted, like the cloud...

As of today, the moment I am writing this, the consequences of the Covid-19 virus are becoming tangible here in Amsterdam. We are being encouraged to work from home, which is what I am doing. I'm looking at the street from above. Few people are to be seen, but a lot of corporate activity takes place just as any other day, buses driving to and fro in order to make deliveries; packages, the post, or groceries ordered online. In the stairway I tread over bags of clothes that the downstairs neighbour has ordered and the brand new bike frame that will remain there until the inhabitants of the adjacent flat collect their delivery.

The fine mechanics of the postal system date from centuries ago; in the case of the British Royal Mail all the way back to 1516. Henry VIII had appointed a servant, a so-called Master of the Posts. Whenever the King wished to send a message, post a letter, or issue a command, the messenger jumped into action. They could not afford to lose any time during delivery. For this reason he traveled by horseback. As horses' legs eventually get tired, he commanded over a threesome of horses, or to be more precise, a threesome of horses in every town. He could move in between cities and villages and swiftly resaddle during stopovers in order to arrive on time at his next destination. The system by which horses were stationed in stalls came to be known as posts. Later on such posts became part of an entire network that was used to spread daily mail and made available to others besides the King exclusively.

Not far from P/////AKT a building was recently delivered. It's situated at the edge of the city within a calmly secluded university campus. It's fairly bulky, but in spite of this commands a certain elegance. When I go for runs I look at it from a distance. Depending on the weather, it looks often greyish, not unlike the other buildings in the environment. Yet it does have a certain glamour. The black and white exterior is decked out in a pattern of long, elongated triangles that cover the entire facade. If you walk or drive past, it subtly changes colour from light to dark grey and sometimes, if the sun drops in, silver before turning back again. The moiré-pattern gives the illusion of the whole facade moving as you pass it. I keep looking at it. The success of the effect is concealed by the fact that the pattern is never interrupted by windows. The building doesn't need them; it is a building full of servers.

The post, once intended for communication, has since become a system for distribution. Ever since the written word no longer needed to assume a material form, the post was left no other option but to reinvent itself. At a fairly early stage a number of pioneers seized upon the possibilities they envisioned to use the commons (that customarily constitutes common property and can therefore be used for the common good), in this case the roads, railways, and the post, to be in the service of e-commerce. What initially had been intended for private use is increasingly employed by companies. The roads are full of transporters; the postal service is used to deliver books and clothes. In *A Hacker Manifesto*, McKenzie Wark called it the 'vectorialist class'. Wark is speaking of a group who have played their cards in such a manner as to be able to stake natural resources, energy, land and distribution systems on a large scale for individual profit, or to monopolize. This class has the power to claim the rights of those vectors by which sources are distributed; sources that were otherwise common property. With the last mile delivery it concerns the efficiency of the last part of the chain: the physical shop has turned into an online interface. The consumer is no longer responsible for the

transport of the acquired goods from the shop back home; the salesman does so, or an intermediary; the easier the way from the shop to the client, the better.

What are to be the luxury products of the near future? Here we are encouraged not to hoard due to the virus; no excessive stocking up on painkillers, pasta, nor toilet paper. Solidarity will keep the Supermarket shelves stacked. In your work *Espelho (Mirror)* you mention the Portugese lithium mines, one of the resources in laptop batteries, telephones and electric cars. If the megalopolis of the future has become so large one can no longer take for granted that city-centres are accessible for stocking, will electric transporting vans still be a solution? As long as the mines keep providing lithium, the deliveries will be made... but what if the bottom of the pit comes into sight, what is the next new white gold?

All best,
Bas

Still from the video *The Opening Monologue* by Pedro Barateiro, 2018
Screening and talk with Pedro Barateiro and Monika Szewczyk, De Appel, 14 May 2019

Goedemorgen Pedro,

The personal is political, zeggen ze.

Dat deed me denken aan je performance *My body, this paper, this fire*, die ik een paar maanden geleden zag. Daarin vertel je ons over de politieke en culturele situatie tijdens je jeugd. Maar je hebt het ook over je fascinaties, zoals voor lichamelijke, representatie en immaterialiteit. We delen een interesse voor het immateriële, alhoewel ik weet dat jij daarbij meer aan de stem denkt. Voor mij zijn het de systemen die ogenschijnlijk vanzelfsprekend zijn, zoals de cloud.

Op de dag dat ik dit schrijf beginnen de gevolgen van het Covid-19 virus duidelijk merkbaar te worden hier in Amsterdam. We worden aangeraden om vanuit huis te werken, wat ik doe. Ik kijk over de straat uit. Weinig mensen te zien, maar wel bedrijvigheid als op alle andere dagen, busjes rijden af en aan om bestellingen te bezorgen; pakketjes, de post, online bestelde boodschappen. In het trappenhuis stap ik over de zakken met kleding die de onderbuurvrouw heeft besteld en het nieuwe fietsframe dat ligt te wachten tot de bewoners van het pand hiernaast hun bestelling komen ophalen.

De fijne mechaniek van het postsysteem dateert eeuwen terug. In het geval van het Britse Royal Mail zelfs tot het jaar 1516. Henry VIII had destijds een bediende aangesteld, een zogenaamde Master of the Posts. Telkens wanneer de koning een bericht wilde zenden, een brief wilde versturen, of een bevel wilde communiceren schoot de boodschapper in actie. Om de ontvanger te bereiken mocht vanzelfsprekend geen tijd verloren worden. Daarom bezorgde hij de post te paard. Aangezien paardenbenen na verloop van tijd moe worden beschikte hij over een drietal paarden. Om precies te zijn; een drietal in iedere stad. Hij kon zich zo tussen steden en dorpen verplaatsen, tussenstops maken om vlug om te zadelen en zo rap op zijn eindbestemming zijn. Het systeem met stations waar paarden klaar stonden in stallen, kwam bekend te staan als *posts*. Mettertijd zijn diezelfde posten onderdeel van

een netwerk geworden dat gebruikt werd om reguliere post te verspreiden toen het netwerk werd opengesteld voor gebruik door meer dan enkel de koning.

Niet ver van P/////AKT werd onlangs een nieuw gebouw opgeleverd. Het ligt aan de rand van de stad, op een rustige universiteitscampus. Het is wat plomp, maar heeft toch een zekere elegantie. Als ik ga hardlopen op de campus bekijk ik het van een afstandje. Afhankelijk van het weer is het vaak nogal grijs, net als de meeste andere gebouwen in de omgeving. Toch heeft het een zekere sprankeling. Het zwart witte exterieur heeft een subtiel patroon van lange, uitgerekte driehoekige vormen die de hele gevel bedekken. Als je er langs loopt of rijdt, verschuift het subtiel van licht naar donkergrijs, in de juiste zon soms zelfs naar zilver en weer terug. Door het moiré-patroon lijkt de gevel te bewegen als je het passeert. Ik blijf ernaar kijken. Het succes van het effect schuilt in het feit dat het patroon nergens door ramen wordt onderbroken. Die heeft het gebouw ook niet echt nodig, het is namelijk een datacenter. Een gebouw voor servers.

De post, ooit bedoeld voor communicatie, is inmiddels vooral een distributiesysteem geworden. Sinds de geschreven tekst niet langer de materiële vorm van een brief hoefde aan te nemen kon, of eigenlijk, moest de post zich heruitvinden. Daar werd handig op ingespeeld door een aantal pioniers die al vroeg de mogelijkheden zagen om gebruik te maken van de commons (datgene wat van oudsher gemeengoed was en gebruikt kan worden voor collectief nut), in dit geval wegen, het spoor en de post, ter ondersteuning van e-commerce. Wat van nature bedoeld was voor particulieren wordt meer en meer gebruikt door bedrijven. De wegen rijden vol met koeriers, de post wordt gebruikt om boeken en kleding mee te bezorgen. In *A Hacker Manifesto* noemde McKenzie Wark dit de 'vectorialist class'. Wark heeft het dan over een groep die het zo heeft weten te spelen dat zaken als grondstoffen, energie, land en distributiesystemen op grote schaal voor individueel gewin worden ingezet, of zijn gemonopoliseerd. Die klasse heeft de macht om het recht te claimen op

de vectoren waardoor bronnen worden gedistribueerd; bronnen die anders gemeengoed waren. Met de *last mile delivery* gaat het vooral om de efficiëntie in het laatste deel van de keten: de fysieke winkel is veranderd in een online interface. De consument is niet langer verantwoordelijk voor het transport van gekochte spullen van de winkel naar huis; dat doet de verkoper, of een tussenpersoon. Hoe makkelijker de weg van het magazijn naar de klant, hoe beter.

De vraag rijst wat de luxeproducten van de nabije toekomst zijn. Hier worden we aangeraden om niet te hamsteren vanwege het virus. Dus geen overvloedige inkopen van pijnstillers, pasta, toilet papier. Met solidariteit blijven de schappen gevuld. In je werk *Espeelho* (*Mirror*) spreek je over de Portugese lithiummijnen, een van de grondstoffen in de batterijen van laptops, telefoons en elektrische auto's. Als de megasteden van de toekomst zo groot zijn geworden dat het geen vanzelfsprekendheid meer is dat stadscentra makkelijk bereikbaar zijn voor bevoorrading, bieden elektrische bestelbusjes dan nog uitkomst? Zolang er lithium uit de mijnen blijft komen, worden de bestellingen bezorgd... maar wat als de bodem in zicht komt, wat is het volgende nieuwe witte goud?

Alle goeds,
Bas

This Article
Dit artikel
Niña Weijers